



Harry Pierik bij de door hem ingerichte tuin bij het HCO. Hij zocht aansluiting bij de vorm van het gebouw. Het duurt nog even voor het goed te zien is, maar, zegt Pierik: „Ik heb veel grassen en hortensia's gebruikt. De pluimen gloeien over een paar jaar als schuimkoppen van golven.” foto Suzanne Berman

Van hondendrol tot golvende kunstuin

door Sander Wageman

ZWOLLE - Natuurlijk gaf Bert de Vries van het Historisch Centrum Overijssel (HCO) Zwolse tuinkunstenaar Harry Pierik de vrije hand om de tuin van het indrukwekkende gebouw aan de Van Wevelinkhovenstraat te ontwerpen. Niet alleen omdat alles beter is dan de hondenoepplek die het grasveldje was, maar ook omdat je een kans om je tuin door Pierik te laten omtoveren niet laat schieten. Pierik - op zijn beurt - houdt wel van een uitdaging. Niets herinnert vandaag meer aan de kille vlakte die de tuin van het HCO jarenlang was. Een dag of vier had Harry Pierik nodig om samen met de hoveniers van Theo Wensink de metamorfose uit te voeren. „Ik heb bij het ontwerp ge-

keken naar de buitenkant en naar de functie van het gebouw.” Het dak, in de vorm van een omgeslagen blad ontworpen door architect Rob Moritz, inspireerde Pierik om er een golvende tuin van te maken. „Ik heb veel grassen en hortensia's gebruikt. De pluimen gloeien over een paar jaar als schuimkoppen van golven. Als de vorm van de uitbouw.” Dat het Overijssels archief in het HCO verscholen ligt, heeft de Zwolse tuinontwerper op het idee gebracht om veel papierkleuren te gebruiken. „Zilvergrijs, beige en zeegroene tinten. Net als perkament, papier en karton. Het is een rijk gedetailleerde eenheid geworden. Volgens dat principe werk ik altijd. Iedere centimeter van de grond is bedekt.” Bij het uitzoeken van de planten

en gewassen, heeft de veelgeprezen Zwollenaar een nieuwe weg ingeslagen. „Ik heb planten en bloemen die door veel tuinbobo's als saai of burgerlijk worden beschouwd juist gebruikt. Ik vind dat iedere plant prachtig tot zijn

‘Ik heb gekeken naar de buitenkant en naar de functie van het gebouw’

recht kan komen, mits die in de juiste context wordt geplaatst.” Voor het HCO geldt bijvoorbeeld dat Pierik witbonte wilgjes op stam, *Salix integra* 'Hakuro-nishiki' aan de selectie heeft toegevoegd. „Die zie je hier in de omge-

ving veel staan. Normaal zou ik die niet zo gauw gebruiken. Te saai. Maar in dit geval vond ik het juist leuk om deze planten te integreren in het geheel.” Ook het gebruik van pampasgrassen - die door de kenners als oubollig gezien kunnen worden - mijdt Pierik niet. Dat ik juist die soorten kies heeft te maken met mijn ontwikkeling als kunstenaar. Ik blijf trouw aan mezelf, maar ben wel altijd op zoek naar nieuwe stappen om te zetten.” En daarmee heeft het Historisch Centrum de tuin gekregen die het verdient. Tot een week geleden liepen hondeneigenaren hondsbrutaal af en aan om hun viervoeter voor een boodschap te sturen op het grasveld van het HCO. Behoort die tijd nu definitief tot het verleden?